

Jerzy Korsak, A. Walicki, Zdzisław Dąbrowski

Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 32/5(365), 142-146

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Kronika**I. KRONIKA CENTRALNA****Wizyta Rzecznika Praw Obywatelskich
prof. dr hab. Ewy Łętowskiej w Naczelnej Radzie Adwokackiej**

W dniu 29 stycznia 1988 r. w siedzibie Naczelnej Rady Adwokackiej złożyła wizytę prof. dr hab. Ewa Łętowska, Rzecznik Praw Obywatelskich. W spotkaniu z ramienia Prezydium NRA uczestniczyli: prezes NRA adw. dr Kazimierz Łojewski, wiceprezes NRA adw. Zbigniew Czerski, zastępca sekretarza NRA adw. Andrzej Kozanecki.

W toku rozmowy poruszono zagadnienia związane z rozpoczęciem pracy przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

II. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH**Izba białostocka**

Zgodnie z wcześniej podjętą uchwałą ORA w Białymstoku odbyły się w dniach 8 i 9 stycznia pisemne, a 16 stycznia 1988 r. ustne egzaminy końcowe aplikantów adwokackich. Do egzaminów przystąpiło czworo aplikantów Izby białostockiej: Ewa Wysocka odbywająca aplikację w Zespole Adwokackim Nr 1 w Białymstoku, Halina Wenclik i Andrzej Wyszynski z Zespołu Adwokackiego Nr 2 w Białymstoku i Małgorzata Kasprzyk, aplikująca w Zespole Adwokackim w Suwałkach. Ponadto w grupie tej zdawali także kol. apl. Ewa Szyszowska-Beumk z Izby olsztyńskiej. Końcowy egzamin ust-

ny, do którego dopuszczeni zostali wszyscy zdający, odbył się dnia 16 stycznia 1988 r. i obejmował swym zakresem wszystkie przedmioty przewidziane regulaminem.

Wszyscy zdający ukończyli egzamin z wynikiem pomyślnym, uzyskując oceny bardzo dobre i dobre.

W dniu 5 lutego 1988 r. na posiedzeniu Okręgowej Rady Adwokackiej w Białymstoku dokonano wpisu egzaminowanych aplikantów Izby białostockiej na listę adwokatów i wyznaczono im siedziby wykonywania zawodu w zespołach adwokackich w Białymstoku, Bielsku Podlaskim, Sokółce i Suwałkach.

adw. Jerzy Korsak

Izba gdańska

**1. Adw. Witold Jankowski
(1900—1987).**

W dniu 11 grudnia 1987 r. zmarł nestor adwokatury gdańskiej adw. Witold Jankowski

Był członkiem Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Sopocie. Od 30.IV. 1976 r. nie wykonywał zawodu, pozostając na zasłużonej emeryturze.

Adw. Witold Jankowski urodził się 4 lipca 1900 r. w Wilnie. Naukę pobierał początkowo w szkołach rosyjskich, a gdy w roku 1915 powstała możliwość uczenia się w szkole polskiej, wstąpił do gimnazjum Stowarzyszenia Nauczycielstwa Polskiego. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1919 r. rozpoczął studia prawnicze na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. Studia ukończył i uzyskał dyplom magistra praw w 1924 r.

Niezwłocznie po studiach adv. W. Jankowski przystąpił do pracy zawodowej. W latach 1924—1926 odbył w Sądzie Okręgowym w Wilnie aplikację sądową zakończoną egzaminem sędziowskim, a w latach 1926—1929 odbył — również w Wilnie — aplikację adwokacką. Po złożeniu egzaminu adwokackiego w październiku 1929 r. został wpisany na listę adwokatów Izby wileńskiej i niezwłocznie otworzył kancelarię. Praktykował przez cały czas w Wilnie aż do 15 września 1939 r.

Mimo młodego wówczas wieku wybrany został do władz samorządowych swej Izby. Był zastępcą i członkiem rady, piastując stanowisko I rzecznika dyscyplinarnego.

W czasie okupacji, nie mając możliwości prowadzenia kancelarii adwokackiej, adv. Jankowski ima się różnych zajęć, aby utrzymać siebie i rodzinę. W połowie stycznia 1940 r. objął stanowisko radcy prawnego — Polskiej Sekcji Litewskiego Czerwonego Krzyża,

która miała za zadanie niesienie pomocy ludności polskiej zamieszkałej w Wilnie, a zwłaszcza przebywającym tam uchodźcom wojennym. Następnie adv. Jankowski pracował w Wydziale Zdrowia Zarządu Miejskiego, w Szpitalu Kolejowym i w przedsiębiorstwach handlowych (zawsze w działach finansowo-księgowych). Od lipca 1944 r. zajmuje stanowisko naczelnika wydziału planowo-ekonomicznego Państwowego Handlu Towarami Przemysłowymi przy Ludowym Komisarjacie Handlu Litewskiej SRR. Dnia 1 marca 1945 r. wyjeżdża do Polski: najpierw do Lublina, a potem na Wybrzeże do Sopotu, gdzie osiedlił się na stałe.

Na podstawie posiadanych dokumentów o uprawnieniach adwokackich oraz uzyskanego zezwolenia Ministra Sprawiedliwości adv. Jankowski został wpisany w listopadzie 1945 r. na listę adwokatów Izby gdańskiej i niezwłocznie otwiera w Sopocie kancelarię adwokacką. W 1951 r., z przyczyn od siebie niezależnych, zmuszony był zrezygnować z praktyki adwokackiej i przeszedł na radcostwo.

Już na początku swojej pracy na Wybrzeżu adv. Jankowski działał w samorządzie adwokackim. W styczniu 1948 r. został powołany przez Ministra Sprawiedliwości do Sądu Dyscyplinarnego Izby gdańskiej, gdzie do stycznia 1951 r. pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Sądu. Rada Adwokacka, wykorzystując wiedzę adv. Jankowskiego, powołała go do Komisji egzaminacyjnej dla aplikantów adwokackich. Obowiązki społeczne w samorządzie pełnił adv. Jankowski ze zwykłą sobie energią i dokładnością i

otrzymał od Rady Adwokackiej za tę pracę, dzięki której „wydatnie przyczynił się do organizowania adwokatury”, serdeczne podziękowanie.

Jako radca prawny adw. Jankowski obsługiwał przeważnie przedsiębiorstwa gospodarki morskiej.

W 1959 r. adw. Jankowski został członkiem Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Sopocie, przy czym przez kilka kadencji był kierownikiem tego Zespołu. W dniu 30 kwietnia 1976 r. zaprzestał wykonywanie zawodu adwokata, przechodząc na emeryturę.

W latach 1956—1959 r. był członkiem Okręgowej Rady Adwokackiej. Po skończonej kadencji nie

zerwał z samorządem i pracował nadal w różnych komisjach problemowych Rady. Był przewodniczącym Komisji historycznej, a od 1973 r. — przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Rady.

W pracy zawodowej i społecznej adw. W. Jankowski był wzorem obowiązkowości, dyscypliny i rzetelności. Za swe zasługi został wyróżniony odznaką „Zasłużony Ziemi Gdańskiej” oraz Złotą Odznaką „Adwokatura PRL”. Dzięki swej pracy, wiedzy i doświadczeniu stał się wybitnym członkiem Gdańskiej Adwokatury. Pamięć po zmarłym koledze adw. Jankowskim pozostanie wśród nas na zawsze.

adw. A. Walicki

2. Adw. Eugeniusz Odyniec (1898—1987).

Dnia 11 marca 1987 r. zmarł w dziewięćdziesiątym roku życia nestor gdyńskiej adwokatury adw. Eugeniusz Odyniec.

Adw. Odyniec urodził się w dniu 12 stycznia 1898 r. w Twerze (ZSRR). Po ukończeniu gimnazjum w tym mieście wstąpił w 1917 r. na Wydział Medycyny Uniwersytetu Moskiewskiego. Na tej uczelni i na tym wydziale studiował tylko jeden rok. W październiku 1918 r. wyjechał do Warszawy, gdzie — jako członek POW — brał udział w pracach, które miały doprowadzić do wyzwolenia kraju, a w dniu 11 listopada 1918 r. wziął udział w akcji rozbrajania Niemców. Zaraz potem wstąpił jako ochotnik do Wojska Polskiego, pełniąc kolejno służbę w kilku jedno-

stkach artyleryjskich. Jako żołnierz uczestniczył w działaniach wojennych najpierw na Śląsku, a następnie na froncie ukraińskim i białoruskim. W 1920 r. był ranny. Do rezerwy został przeniesiony w 1921 r. w stopniu porucznika. W związku ze służbą wojskową adw. E. Odyniec otrzymał Medal za wojnę 1918—1921. Ponadto odznaczony był Medalem X-lecia Niepodległości oraz Medalem za długoletnią służbę.

W 1923 r. adw. Odyniec przybył do Poznania, gdzie wstąpił na Wydział Prawa miejscowego Uniwersytetu. Studia ukończył w 1926 r. Po studiach odbył aplikację sądową na terenie Apelacji Toruńskiej. Po złożeniu egzaminu sędziowskiego rozpoczął pracę zawodową w Sądzie w Starogardzie Gdańskim, początkowo jako asesor, a potem jako sędzia, w końcu zaś został

kierownikiem tego Sądu.

W 1930 r. zwolnił się z sądownictwa i w roku 1931 osiedlił się w Gdyni, gdzie otworzył kancelarię adwokacką, którą prowadził do wybuchu wojny w 1939 r. W czasie działań wojennych został przydzielony do Jednostki w Babich Dołach, gdzie brał udział w obronie Wybrzeża. Uchwałą Rady Państwa został odznaczony medalem „Za udział w wojnie obronnej 1939”.

W czasie okupacji adw. Odyniec pozostał na miejscu w Gdyni, pracując początkowo jako robotnik niewykwalifikowany, a następnie jako kierowca. Był to trudny okres w życiu adw. Odyńca. Utrzymanie się bowiem w tym czasie w Gdyni (włączonej do Rzeszy niemieckiej) i zachowanie polskości było połączone z wieloma kłopotami i upokorzeniami, a poza tym groziło w każdej chwili niebezpieczeństwem aresztowania. Mimo jednak tych trudności adw. Odyniec zachował godną postawę Polaka i w wielu wypadkach pomagał współrodakom materialnie, nieraz też wspierając ich na duchu. Tak przetrwał dzielnie aż do wyzwolenia Gdyni.

3. „Spotkania rodzinne” w Radzie Adwokackiej w Gdańsku. Rada Adwokacka w Gdańsku od kilku już lat organizuje „spotkania rodzinne” adwokatów, a mianowicie: noworoczne — emerytów i rencistów wraz z rodzinami oraz choinkę — dla dzieci, a z tej okazji spotkanie młodych kolegów i ich rodzin. Rada Adwokacka jest przekonana, że tego rodzaju imprezy towarzyskie przyczyniają

W grudniu 1945 r. został ponownie wpisany na listę adwokatów Izby gdańskiej z siedzibą w Gdyni. Ponownie też otworzył kancelarię adwokacką, którą prowadził do powstania w Gdyni zespołu adwokackiego w 1952 r.

Adw. Odyniec był człowiekiem niezwykle czynnym, towarzyskim i łatwym w pożyciu koleżeńskim. Odznaczał się przy tym dużym urokiem osobistym. Był ogólnie lubiany i szanowany. Przez wiele lat był kierownikiem zespołu adwokackiego. Z funkcji tej zrezygnował dopiero po przejściu na emeryturę.

Oprócz pracy w zespole adw. Odyniec przez wiele lat był rzeczoznawcą sądowym w sprawach samochodowych oraz tłumaczem przysięgłym języka rosyjskiego, białoruskiego i ukraińskiego.

W pracy społecznej udzielał się przede wszystkim w Zrzeszeniu Prawników Polskich.

Odszedł od nas adw. Eugeniusz Odyniec po osiągnięciu sędziwego wieku, po ciężkiej pracy i zasłużonej emeryturze.

Pozostawił po sobie dobrą i trwałą pamięć.

adw. Zdzisław Dąbrowski

się do ożywienia wzajemnych kontaktów między kolegami oraz między pokoleniami.

Najpierw odbyło się w dniu 23 stycznia 1988 r. spotkanie noworoczne adwokatów emerytów i rencistów naszej Izby. Rada Adwokacka zaprosiła starszych kolegów wraz z małżonkami. Przybyło 55 osób. W spotkaniu udział wzięli członkowie Rady: dziekan adw. S. Gołata, wicedziekan adw. J. Lipski,

sekretarz adw. Z. Dąbrowski, skarbnik adw. J. Karziewicz i rzecznik dyscyplinarny adw. J. Weinberger.

Spotkanie urządzono w kawiarni mieszczącej się w „Domu Adwokata”. Warunki do zebrania się większej grupy osób i do poczęstunku były sprzyjające. Przybyłych kolegów i członków ich rodzin powitał przewodniczący Komisji Emerytów i Rencistów przy ORA adw. S. Jankiewicz. W czasie spotkania zabrał również głos dziekan rady adw. S. Gołata, który złożył kolegom emerytom i rencistom serdeczne życzenia noworoczne.

Wieczór upłynął w miłej, pogodnej atmosferze. Zaproszony przez Radę fotoreporter wykonał pamiątkowe zdjęcia.

Na drugi dzień po spotkaniu noworocznym emerytów i rencistów, tj. w niedzielę 24 stycznia 1988 r.,

odbyła się choinka dla dzieci adwokatów i pracowników rady i zespołów. Tym razem spotkali się młodzi. Choinkę zorganizowano w lokalu kawiarni mieszczącej się w gmachu ORA i w pomieszczeniu „Klubu Prawnika”. Organizatorem imprezy była przewodnicząca Komisji Kultury i Turystyki przy ORA adw. J. Abramowicz, której pomagały panie z biura Rady W. Nikołajewicz i E. Barańska. Zabawą dzieci kierowali zaproszeni z Towarzystwa Przyjaciół Dzieci wykwalifikowani wychowawcy.

Obecnych było sześćdziesięcioro dzieci. Organizatorzy przygotowali dla nich barwne kostiumy i upominki świąteczne od Mikołaja. Dzieci obejrzały filmy z bajkami, po czym odbyły się tańce i zabawy.

Rodzice spędzali czas w kawiarni.

adw. A. Walicki

Sport i turystyka

Sprawozdanie z 23 Międzynarodowego Seminarium Narciarskiego zorganizowanego przez Niemiecki Związek Adwokatów

Na zaproszenie Niemieckiego Związku Adwokatów wziął udział w 23 Seminarium Prawa Narciarskiego, zorganizowanego w Hofgastein w dniach 30.I.—6.II.1988 r., sekretarz NRA adw. Stanisław Rymar.

W Seminarium — poza adwokatami z RFN — uczestniczyli wybitni znawcy prawa narciarskiego z Austrii, Szwajcarii i Norwegii. Przez cały czas trwania Seminarium wygłaszane były po 3 referaty dziennie. Po każdym z referatów odbywała się dyskusja.